

ANITA LILLI

În seria
WOMEN'S MURDER CLUB
au apărut

1-UL PE LISTA MORȚII

A 2-A ȘANSĂ

AL 3-LEA CAZ

4 IULIE

AL 5-LEA CĂLĂREȚ

A 6-A ȚINTĂ

AL 7-LEA CER

A 8-A MĂRTURISIRE

A 9-A JUDECATĂ

A 10-A ANIVERSARE

JAMES
PATTERSON
și MAXINE PAETRO

11
a -a
ORĂ

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PATTERSON, JAMES

A 11-a oră / James Patterson și Maxine Paetro ;

trad. din lb. engleză de Adriana Lomnăsan.

- București : RAO Distribuție, 2018

ISBN 978-606-006-003-1

I. Paetro, Maxine

II. Lomnăsan, Adriana (trad.)

821.111

RAO Distribuție
Str. Bârgăului nr. 9–11, sector 1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

JAMES PATTERSON și MAXINE PAETRO

11th Hour

Copyright © 2012 by James Patterson
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
Adriana Lomnăsan

© RAO Distribuție, 2017
Pentru versiunea în limba română

2018

ISBN 978-606-006-003-1

PROLOG

RĂZBUNARE

TRAVERSĂ

Unu

Un bărbat arătos la vreo patruzeci de ani stătea în rândul din spate al sălii de la exclusivista Academie de Muzică din Morton, Illinois. Purta un costum albastru, cămașă albă și o cravată la modă cu dungi. Trăsăturile lui erau frumoase, cu toate că nu remarcabile, dar în spatele nuanței albastre a ochelarilor, avea niște ochi căprui plini de bunătate.

Venise la recital singur și se gândi în trecere la soția și copiii de acasă, însă apoi își îndreptă atenția asupra copilului altcuiva.

Numele ei era Noelle Smith. Avea unsprezece ani, o fetiță drăguță și o violonistă foarte talentată, care tocmai interpretase o gavotă de Bach.

Noelle știa că va fi bine. Făcu o plecăciune adâncă fluturând mâna, zâmbind, pe când două sute de părinți din sală aplaudau și fluierau.

În timp ce aplauzele scădeau în intensitate, un bărbat cu părul cărunt din al treilea rând s-a ridicat de pe scaun, și-a încheiat jacheta, a pășit pe culoar și s-a îndreptat spre hol.

Omul era Chaz Smith, tatăl lui Noelle.

Bărbatul în costum albastru aștepta câteva secunde, după care îl urmă pe Smith, la câțiva pași în spate, mergând de-a lungul corridorului de teracotă crem. Apoi

făcu dreapta pe lângă fântâna de mici dimensiuni și prin holul scurt, în capătul căruia se afla toaleta bărbaților.

După ce intră în toaletă, se aplecă și văzu mocasinii italieni ai lui Chaz Smith pe sub ușa primei cabine din dreapta. De altfel, în încăpere se aflau doar cei doi. Într-un minut sau două, aceasta avea să se umple.

Omul în costum albastru se mișcă rapid, ridicând coșul mare de gunoi din metal de lângă chiuvetă și proptindu-l sub clanța ușii, ca să blocheze ieșirea.

– Domnul Smith? Îmi pare rău să vă deranjez, este vorba de mașina dumneavoastră, strigă bărbatul arătos.

– Poftim? Cine e-acolo?

– Mașina dumneavoastră, domnule Smith. Ați lăsat luminile aprinse.

Omul în costum albastru își scoase pistolul Ruger semiautomat de calibru .22 din buzunarul jachetei și-i înșurubă amortizorul. Pe urmă, luă o pungă din plastic de culoare cafenie, în genul celor de la supermarket, și o trase peste armă.

Smith înjură. Apoi se auzi cum trase apa și deschise ușa. Părul lui grizonant era dat cu spumă, avea urme de pulbere albă în nări și față și era aprinsă de indignare.

– Ești sigur că e mașina mea? întrebă el. Soția mă va ucide dacă nu mă întorc la locul meu pentru final.

– Îmi pare foarte că le fac asta soției și copilului dumneavoastră. Noelle a cântat minunat.

Smith era nedumerit, pe urmă își dădu seama. Aruncă pliculețul cu cocaină și-și duse mâna sub jachetă. Prea târziu.

Omul în costum albastru ridică pistolul acoperit de punga din plastic, apăsa pe trăgaci și-l împușcă pe Chaz Smith de două ori între ochi.

Doi

O secundă lungă se scurse în încăperea cu gresie albastră.

Smith se holba la ucigașul lui, cu ochii albaștri larg deschiși, având două găuri de glonț în frunte din care picura sânge și o privire neîncrezătoare înghețată pe față. Era încă în picioare, dar inima lui se oprise.

Ucigașul se uită la Smith, apoi întinse mâna și-i dădu un brânci. Mortul căzu în cabină, prăbușindu-se peste vasul de toaletă și lovindu-se cu capul în perete.

Era un cadru perfect pentru regretul Chaz Smith. Mort într-o toaletă, o ultimă ipostază potrivită pentru existența lui mizerabilă.

– Ai meritat asta. Ai meritat-o *pe deplin*, nenorocitule!

Fuse un omor profesionist, ca la carte, însă trebuia să iasă de acolo.

Puse punga din plastic care conținea tuburile goale de cartușe, reziduul de praf de pușcă și pistolul înapoi în buzunarul hainei și închise ușa de la cabină.

Pe urmă luă coșul de gunoi și-l așeză la intrarea în toaletă, ca să blocheze ușa din exterior. Asta ar opri oamenii pentru un timp, făcându-i să credă că toaleta bărbaților era închisă temporar.

Omul în costum albastru auzi un val de sunete. Ușile sălii se deschiseseră. Se întoarse prin holul principal și făcu la stânga chiar în momentul în care mulțimea

umplu holul, povestind și râzând. Niciunul dintre ei nu l-a observat, dar chiar dacă ar fi fost aşa, n-ar fi făcut legătura între el și mort.

Lângă un perete era o ușă pe care scria Cancelarie și alături o alarmă americană de incendiu.

Înfașurându-și batista pe o mâna, sparse geamul de protecție și trase declanșatorul manual de alarmă; soneria începu să scoată un zgomot strident.

Apoi se amestecă în multime. Copiii începuseră să type și să alerge haotic pe hol. Părinții i-au chemat, i-au luat de mâna sau i-au ridicat în brațe și au început să alerge rapid spre ușile din față.

Bărbatul merse cu multimea, prin ușile de sticlă, până pe California Street. O luă apoi pe o stradă laterală, trecu de Ferrari-ul lui Chaz Smith și-și deblocă SUV-ul plin de zgârieturi, care era parcat în spatele acestuia.

Un moment mai târziu, rula încet pe lângă școală. Bieții oameni, împreună cu copiii lor, stăteau în fața clădirii și se uitau în sus la acoperiș, așteptându-se să vadă fum și flăcări.

Ei nu știau ce s-a întâmplat, însă erau în siguranță.

Chaz Smith era doar una dintre țintele lui. Mass media a început să-i urmărească țintele – toți traficanții de droguri. Unul dintre ziare i-a dat o poreclă care a prins.

Toți îl numeau Răzbunare.

Mașinile de pompieri se apropiau dinspre 32nd Avenue, moment în care omul poreclit Răzbunare acceleră. Nu era indicat să rămâi blocat în trafic.

Avea de făcut cumpărături înainte să meargă acasă, la familia lui.

Prima carte

CASA CAPETELOR

Capitolul 1

Yuki Castellano deschise ochii. Era în brațele iubitului ei, în patul mamei sale. Dacă visa, era un vis destul de amuzant.

Zâmbi pentru sine, aproape văzând-o pe mama ei moartă șezând în scaunul verde de lângă dulap, cu o privire dezaprobatore, și, aşa cum se întâmpla uneori, vocea mamei îi veni în minte.

- Yuki, cred că mai degrabă vrei să ai un soț, nu amant.
- Mamă. Mamă, e atât de bun!
- E căsătorit.
- Despărțit!

Jackson Brady o trase spre el, îi ridică părul și o sărută pe o parte a gâtului.

- ... devreme... poți dormi pentru încă... spuse ea oftând.

Brady își trecu mâinile peste corpul gol al femeii și o mângeai până când o simți cuprinsă de dorință. Brusc, ei dădură pernele la o parte, îngheșuiră păturile spre capătul patului și făcău dragoste sălbatic. Se mișcau împreună într-o cursă pe care o câștigau amândoi. În punctul culminant, ea strigă, iar el îi zise:

- Te-am avut.

Așa era. Tocmai o avusese.

Gâfâind, se mușcară unul pe celălalt, pe urmă rămăseră înclăstări în asternut, ambii transpirați, mulțumiți, uimiți.

– Doamne, Dumnezeule, oftă Yuki.

– Asta a fost... doar... bine. Ești nemaipomenită, spuse Brady râzând.

O sărută din nou, își trecu degetele prin părul ei negru, privind șuvițele pe care i le răsfira printre degete.

– Trebuie să plec, rosti el încet.

– Nu înainte de cafea.

El îi dădu o palmă peste fund și coborî din pat. Yuki se întoarse pe o parte și-l privi pe Brady îndepărtându-se. Îi admiră corpul perfect, părul blond atârnând aproape de umeri, crucea celtică tatuită pe spate. Când ușa de la baie se închise, Yuki coborî din pat și îmbrăcă un capot din mătase de culoarea pepenelui verde, un cadou de la Brady. Păși peste hainele pe care le abandonaseră pe podea astă-noapte, luă una dintre cămașile lui curate dintr-un sertar și o puse pe scaunul verde. Ascultă zgomotul apei susurând și se gândi la Brady sub duș.

– *Tsutta sakana ni esa wa yaranai*, spusese Keiko Castellano. Un om nu se va hrăni cu peștele pe care l-a prins.

– Taci, mamă. Îl iubesc.

În bucătărie, Yuki deschise dulapul, scoase cafeaua, umplu cafetiera cu apă. Puse pâinea în prăjitor.

Nu era nici măcar 6.00. Nu începea lucrul în biroul procurorului până la 9.00. N-o deranja să se trezească odată cu Brady. Voia s-o facă, pentru că, Iisuse, cât îl iubea! Era aproape jenant cât de mult, dar, Doamne Dumnezeule, era fericită! Poate pentru prima dată în viața ei de adult.

Da, era convinsă de asta. Nu fusese niciodată mai fericită în ultimii douăzeci de ani.

Brady intră în bucătărie. Își pusese jacheta, își făcuse nodul la cravată și tocul pistolului îi stătea bombat peste cămașa albastră. Ridică din umeri, ca și cum s-ar fi scuzat. Arăta îngrijorat și ea știu că deja lucra la cazul care-l răscolea.

Ea turnă cafeaua și puse pâine prăjită cu unt pe o farfurie.

El amestecă mult zahăr în cana cu cafea și luă o gură. Mai gustă o dată, apoi lăsa cana.

– Nu pot mâncă, scumpă. Trebuie să... Dumnezeule, am o întâlnire în cincisprezece minute. Ești okay? Te sun mai târziu.

Era posibil să n-o sună deloc mai târziu.

Însă asta nu conta. Făcuseră dragoste și amândoi erau bine.

Ea îl sărută în pragul ușii și-i zise că speră că va fi în siguranță. Că o să-l vadă în curând, întreg.

Îl îmbrățișă strâns, îndelung. El o mânăie pe păr și-i luă la revedere.

Capitolul 2

Soarele încă nu răsărise atunci când mi-am parcat Fordul Explorer vizavi de Hall of Justice, sau Tribunal, totodată sediul biroului procurorului, al Curții Penale, al Biroului de Medicină Legală și al Diviziei de sud a Departamentului de Poliție din San Francisco. De asemenea, aici a funcționat mulți ani și închisoarea districtuală, unde au fost închiși, printre alții, celebrii Charles Manson, Sirhan Sirhan și Shorty Rossi.

Am arătat insigna la punctul de control, am trecut prin detectorul de metale și prin holul gol acoperit cu marmură de culoarea granatului, m-am îndreptat spre scară și de acolo spre biroul echipei de la Omucideri de la etajul al patrulea.

Locotenentul Jackson Brady ne-a chemat pe toți la o întâlnire, dar n-a menționat de ce. Lucrasem pentru Brady zece luni și tot nu mi se părea în regulă.

Brady era un polițist bun. L-am văzut făcând lucruri curajoase, chiar eroice, însă nu-mi plăcea stilul lui de management. Era rigid. Izolat. Dacă aș fi fost locotenent, aș fi făcut treaba altfel.

Partenerul meu, Rich Conklin, și-a ridicat privirea de pe monitorul calculatorului când am intrat. Îl iubeam pe Richie, era ca un frate mai mic care avea grija de *mine*. Nu era doar un polițist bun, ci și un tip de treabă, și petrecuserăm împreună câțiva ani buni la Omucideri.

Ceea ce apreciam la Conklin era cum, în perioade de stres ridicat, a păstrat întotdeauna o mâna echilibrată pe volan.

Birourile noastre erau aşezate față în față, chiar la intrarea în cameră. Mi-am agățat jacheta de scaun și am întrebat:

– Ce se întâmplă?

– O să-ți spun atunci când toată lumea va fi aici, răspunse el sec.

M-am manifestat copilărește lovind zgomotos scaunul de birou. Mi-a luat aproximativ un minut pentru a-mi ieși din fire. Conklin m-a privit răbdător.

– Nu mi-am băut cafeaua, îi explic eu.

Conklin mi-a oferit-o pe-a lui. Pe urmă a aruncat cu clamă pentru hârtie în mine până m-am calmat.

La 6.30, toată echipa de la Omucideri era prezentă, opt oameni stând fiecare la biroul lui sub luminile fluorescente care-i făceau să arate îmbălsămați.

Brady a ieșit din biroul lui de zeci de metri pătrați cu peretei din sticlă și a mers direct la tabla din fața camerei. A tras un ecran în jos, dezvăluind poze de 8 x 10 cu trei traficanți de droguri de rang înalt de care să te ferești, toți morți.

Apoi a adăugat fotografiile unui al patrulea om mort – o fotografie clasică, precum și una cu el la morgă.

Era Chaz Smith. Iar moartea lui era o știre.

Smith era un borfaș notoriu, care-și trăise viața de lux în cartierul Noe Valley, trecând drept un om de afaceri pensionat. Făcuse avere intermediind vânzări de cocaină cu grad înalt de puritate, în valoare de milioane de dolari, și oferind-o celorlați dealeri care vindeau pe stradă.

Se sustrăseseră arrestării ani de zile, pentru că era secretos și inteligent și nimeni nu l-a prins vreodată oprit lângă o altă mașină la vreun colț de autostradă, tranzacționând afaceri prin fereastra Ferrari-ului.